

Arrest

nr. 302 392 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het beroep dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 19 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 7 april 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 31 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Baro, in het district Rodat, in provincie Nangarhar. U bent tot de vijfde graad naar de lagere school gegaan in Afghanistan.

Uw vader werkte in Afghanistan voor de toenmalige Afghaanse politie. Hij gaf trainingen aan mannen en vrouwen in de politieacademie Zarawar Zahib in Kabul kamp in de provincie Nangarhar.

Ongeveer een maand of anderhalve maand na Eid al-Fitr of het suikerfeest in 2021 (periode juni – juli 2021) was uw vader 's ochtends op weg naar zijn werk wanneer twee dorpelingen, genaamd S en A B, hem tegenhielden. Ze wilden dat uw vader zijn job zou verlaten en zich bij de taliban zou aansluiten. Ze probeerden uw vader te ontvoeren, maar hij wist te ontsnappen door deze twee mannen met zijn pistool te beschieten. S en A B geraakten beiden gewond.

Uw vader had reeds één of twee maanden voor dit incident (periode april – juni 2021) een dreigbrief van de taliban ontvangen via de imam, genaamd Q. (...) E. (...), van de moskee. De taliban hadden aan de imam verteld dat uw vader zijn job moest verlaten en voor hen moest komen werken.

Uw vader is na het incident onmiddellijk naar huis teruggekeerd waar hij uw maternale oom, die naast jullie woonde, heeft ingelicht over de beschieting. Uw vader wilde met uw gehele gezin Afghanistan verlaten. Uw maternale oom vertelde hem dat het niet mogelijk was om met het gehele gezin te vertrekken, waarna uw vader heeft besloten dat enkel u en uw vader zouden vluchten. U bent vervolgens uw vader in Nimroz kwijtgeraakt.

U reisde naar België waar u op 19 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek, ongeveer twee maanden of tweeëneenhalf maanden na de eerste dreigbrief (periode juni – augustus 2021), zijn de taliban naar uw huis gekomen en hebben ze een tweede dreigbrief aan uw moeder gegeven. In deze brief schreven de taliban dat u en uw vader naar hun rechtbank moeten komen. De taliban zijn hierna nog een tweede keer naar uw huis gekomen waarbij ze een derde dreigbrief aan uw moeder hebben gegeven.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara en originele certificaten en badges in verband met het werk van uw vader neer. U legt ook drie originele dreigbrieven van de taliban neer en een certificaat van een opleiding Nederlands.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het beroep van uw vader bij de toenmalige Afghaanse politie en het feit dat hij twee talibs heeft verwond tijdens een ontvoeringspoging (CGVS, p. 14-15).

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u zich op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk voordeed als een minderjarige. U verklaart meer bepaald geboren te zijn op 31 december 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 19.10.2021 en Verklaring DVZ, d.d. 20.07.2022, punt 4). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 3 november 2021 door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen blijkt echter dat uw leeftijd op 26,7 jaar werd geschat met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u de leeftijd heeft vermeld die op uw taskara staat en dat u respect heeft voor de Belgische wet (CGVS, p. 4), hetgeen het enorme verschil tussen uw beweerde en uw werkelijke leeftijd op generlei wijze verschoont. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet terwijl u maar liefst zeven tot twaalf jaar ouder bent dan u beweert, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op manifeste wijze. U geeft het CGVS bovendien geen zicht op een periode in uw leven van minstens zeven jaar.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Lib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de

Afghan National Defense and Security Forces (ANDSF) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat de taliban geprobeerd hebben om uw vader te ontvoeren omwille van zijn job bij de overheid.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

U slaagt er immers niet in om het profiel van uw vader als politieagent aannemelijk te maken aangezien u oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen over het beroep van uw vader aflegt. U verklaart dat uw vader bij de Afghaanse politie werkte. Hij was lesgever in de politieacademie Zarawar Zahib in Kabul kamp in de provincie Nangarhar. Hij gaf trainingen aan mannen en vrouwen (CGVS, p. 8). Wanneer er vervolgens bijkomende inhoudelijke vragen worden gesteld over de tewerkstelling van uw vader, kan u quasi geen details verschaffen en lijkt u verder bijna niets te weten over zijn job (CGVS, p. 8-11). Zo kan u niet inschatten wanneer uw vader begon te werken voor de politie. U weet enkel te vertellen dat hij lang geleden voor de politie is beginnen werken (CGVS, p. 8). Ook weet u niet hoe uw vader bij de politie is terechtgekomen of waarom hij voor de politie is beginnen werken (CGVS, p. 9). U verklaart dat uw vader eerst een andere job bij de politie in Kabul heeft gehad, maar u kan hier verder niets meer over vertellen (CGVS, p. 8). Bovendien weet u niet in welke korps of eenheid uw vader tewerkgesteld was (CGVS, p. 9) noch heeft u kennis van verhalen of mogelijke incidenten die op zijn werk zijn gebeurd (CGVS, p. 10). U verklaart dat uw vader kolonel was (CGVS, p. 8). Wanneer gevraagd wordt wanneer uw vader deze rang heeft verkregen, antwoordt u dat u dit niet weet. U weet louter dat hij kolonel was aangezien jullie burens en dorpsouderen hem "luitenant kolonel" noemden (CGVS, p. 8). U bent evenmin in staat iets te vertellen over de collega's van uw vader noch over zijn leidinggevende (CGVS, p. 10-11). Daarenboven is uw kennis over de concrete werkzaamheden en taken van uw vader bijzonder vaag en ontoereikend. Gevraagd naar de activiteiten van uw vader op zijn werk, antwoordt u dat u niet weet welke trainingen hij precies gaf noch wat hij exact moest doen (CGVS, p. 10). Wanneer er vervolgens gevraagd wordt sinds wanneer uw vader trainingen aan vrouwen gaf, blijft u het antwoord schuldig. U weet enkel en alleen dat hij ook aan vrouwen trainingen heeft gegeven op basis van de door u voorgelegde documenten (CGVS, p. 10). Ook bent u niet in staat om een aannemelijk beeld te scheppen van uw familiesituatie bij afwezigheid van uw vader, en in het bijzonder van uw eigen takenpakket. U verklaart dat u geen huishoudelijke taken moest overnemen van uw vader wanneer deze op zijn werk was. U moest enkel thee brengen indien jullie gasten hadden (CGVS, p. 11). Dit lijkt bevreemdend in de Afghaanse context gezien u de oudste zoon in uw gezin bent.

Hoewel niet van u kan worden gevraagd dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, mag toch een zekere basiskennis verwacht worden over zijn loopbaan gezien zijn jarenlange dienstjaren en uw vervolgingsproblemen daardoor. U verwijst vaak naar het feit dat u geen verdere informatie kan verstrekken over het beroep van uw vader aangezien u deze zaken niet meer kan herinneren en het reeds lang geleden is (CGVS, p. 8-10). Zoals hierboven reeds is aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd waardoor deze geenszins verschoning kan bieden voor de hiaten in uw kennis. De door u voorgelegde documenten dateren van de periode 2011 tot en met 2016, wat wil zeggen dat u minstens de leeftijd van 14 jaar had bereikt bij de uitreiking ervan. Wanneer er bovendien verscheidene keren wordt gevraagd of u meer informatie over het beroep van uw vader heeft gevraagd, antwoordt u telkens dat u hierover nooit meer informatie heeft gevraagd (CGVS, p. 8 en 10). Gezien het profiel van uw vader aan de grondslag ligt van uw vertrek uit Afghanistan kan er worden verwacht dat u heel wat meer over zijn beroep zou kunnen vertellen en u hiervoor bovendien alle mogelijke inspanningen zou hebben ondernomen. Dat u quasi niets over hem weet te vertellen ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw vader als politieagent. Het is bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat uw vader omwille van zijn beroep bedreigd werd door de taliban.

Maar hoe dan ook zijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten op zich ook niet geloofwaardig.

Het valt immers opmerkelijk te noemen dat de taliban uw vader schijnbaar uit het niets trachtten te dwingen om zich bij hen te voegen. Er bestaan immers ernstige twijfels of uw vader achter de ideologie van de taliban zou staan gelet op het feit dat hij lesgever was bij de Afghaanse politie. Gevraagd waarom de taliban uw vader zouden vertrouwen om met hen samen te werken, antwoordt u dat u dit niet weet. U stelt enkel dat de overheid zwakker zou worden en de taliban sterker indien uw vader zijn job zou verlaten (CGVS, p. 17). Dat de taliban uw vader wilden rekruteren omdat hij trainingen gaf in de politieacademie (CGVS, p. 17) is weinig overtuigend gezien de twijfelachtige ideologische overeenstemming tussen de taliban en hun vermeende doelwit voor gedwongen rekrutering. U stelt dat uw vader reeds gedurende vele jaren voor de politie heeft gewerkt (CGVS, p. 8). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de taliban per se iemand wilden rekruteren die als ideologisch tegengesteld kon worden beschouwd.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en de door u voorgelegde documenten. Zo verklaart u dat de ontvoeringspoging van uw vader door

de taliban ongeveer een maand of anderhalve maand na het suikerfeest of Eid al-Fitr in 2021 (periode juni – juli 2021) heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 7 en 15). Verder verklaart u dat de eerste dreigbrief van de taliban dateert van een of twee maanden voor de ontvoeringspoging van uw vader (periode april – juni 2021) (CGVS, p. 15-16). De door u neergelegde dreigbrief dateert echter van 22 februari 2021 (document 2a). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u hierover geen informatie te hebben omdat u onderweg veel problemen hebt meegemaakt (CGVS, p. 15). Daarnaast verklaart u dat de taliban ongeveer twee maanden tot tweeënehalf maanden na de eerste dreigbrief een tweede dreigbrief naar uw familie hebben gestuurd (CGVS, p. 18). U was toen reeds uit uw dorp vertrokken (CGVS, p. 18). De door u neergelegde tweede dreigbrief dateert echter van (10 maart 2021) (document 2b). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid en het feit dat beide dreigbrieven dateren van vóór Eid al-Fitr en bijgevolg van voor de ontvoeringspoging van uw vader, stelt u dat u hier geen weet van heeft en dat u enkel heeft verteld wat uw moeder u had verteld (CGVS, p. 19).

Daarenboven zijn uw verklaringen bij het CGVS ook tegenstrijdig in vergelijking met eerder gegeven verklaringen. Bij DVZ vermeldt u duidelijk dat de taliban de imam hebben aangesproken acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan om uw vader te waarschuwen met zijn job te stoppen (DVZ - vragenlijst CGVS, d.d. 26.07.2022, vraag 5). Wanneer dit punt wordt bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geeft u aan dat de taliban de imam ongeveer een à twee maanden voor uw vertrek hebben aangesproken (CGVS, p. 15-16). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat ze u fout hebben begrepen. Uw reisweg tot België duurde ongeveer zes maanden en twee maanden daarvoor hebben jullie de dreigbrief ontvangen (CGVS, p. 20). Ook heeft u, in tegenstelling tot uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, bij DVZ niet gesproken over een dreigbrief, maar heeft u enkel gesteld dat er enkele talibs naar de moskee waren gekomen en aan de imam hadden verteld dat hij uw vader moest waarschuwen te stoppen met zijn job op straffe van dood (DVZ vragenlijst CGVS, d.d. 26.07.2022, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat er bij DVZ geen vragen waren gesteld over een dreigbrief. U moest daar kort uw verhaal vertellen (CGVS, p. 20). Ook verklaarde u bij DVZ dat de taliban ongeveer vier à vijf maanden voor uw interview op DVZ naar de moskee zijn gekomen en naar uw vader hebben gevraagd (DVZ - vragenlijst CGVS, d.d. 26.07.2022, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat de taliban na uw vertrek naar uw huis zijn gekomen en de tweede en de derde dreigbrief hier aan uw moeder hebben gegeven (CGVS, p. 19). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook heeft verklaard dat de taliban eerst naar de moskee zijn gekomen en dan naar uw huis. De taliban gaan immers altijd eerst naar de moskee om van daaruit mensen te sturen (CGVS, p. 20). Uw verweren op bovengenoemde tegenstrijdigheden verschonen uw tegenstrijdige verklaringen niet. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat alles goed verliep en dat u alle redenen voor uw vertrek heeft kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat u de tolk goed verstond (CGVS, p. 3).

Tot slot is uw verklaring op het CGVS ook tegenstrijdig met de verklaring die u heeft afgelegd bij uw aankomst in België. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vader anderhalf jaar voor uw aankomst in België was gestorven (Dienst Voogdij - Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (MINTEH-fiche), d.d. 19.10.2021, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u daar niet heeft gezegd dat uw vader reeds gestorven was. U heeft enkel gezegd geen nieuws te hebben over zijn leven of dood (CGVS, p. 20). Ook heeft u aanvankelijk niet vermeld dat uw vader bij de Afghaanse politie werkzaam was en dat u daardoor bent moeten vluchten toen u gevraagd werd naar uw vluchtmotieven. U verklaarde enkel dat de taliban u zouden doden (Dienst Voogdij – MINTEHfiche, d.d. 19.10.2021, p. 3). Geconfronteerd met deze lacune, verklaart u dat u toen in een zeer slechte situatie zat. Bovendien waren er glazen schermen aanwezig ten gevolge van corona waardoor ze u misschien niet goed hebben verstaan (CGVS, p. 20). Aangezien de MINTEH-fiche wordt opgesteld bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, kan er trouwens van worden uitgegaan dat de gedane verklaringen authentiek zijn en dichter bij de realiteit aanleunen dan eventuele latere verklaringen, die mogelijks onderhevig zijn aan beïnvloeding van buitenaf. Bovendien rust op een verzoeker die internationale bescherming vraagt de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen over bij DVZ en de Dienst Voogdij blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u bijzonder weinig informatie kan verschaffen over de eerste dreigbrief van de taliban. Zo weet u niet wanneer de taliban de dreigbrief aan de imam hebben gegeven. Gevraagd of u deze informatie aan uw vader heeft gevraagd, antwoordt u ontkennend. U verklaart dat uw vader naar huis kwam en tegen uw moeder zei dat u en uw broers niet meer naar buiten mochten (CGVS, p. 15). U weet niet wie van de taliban met de imam hebben gesproken noch wat de imam aan uw vader

heeft gezegd over de dreigbrief (CGVS, p. 16). U heeft noch aan uw vader noch aan uw moeder gevraagd wat zij van de dreigbrief vonden (CGVS, p. 16). U kan ook niet vertellen of uw vader op zijn werk over de dreigbrief heeft gesproken (CGVS, p. 16). Dat u niet meer informatie heeft gevraagd over de bedreiging van de taliban, lijkt onbegrijpelijk gezien de taliban zich zeer wraakzuchtig opstelden tegenover overheidspersoneel (CGVS, p. 12-13). Dat u vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende bedreiging, die verregaande gevolgen voor uw familie kon hebben, kan weinig overtuigen.

Verder valt het opmerkelijk te noemen dat de taliban geen onmiddellijk gevolg hebben gegeven aan het feit dat uw familie na de eerste dreigbrief geen actie heeft ondernomen om tegemoet te komen aan hun bevelen. U verklaart dat uw vader een of twee maanden na de dreigbrief werd tegengehouden door twee talibs (CGVS, p. 15-16). Het is opvallend dat in de dreigbrief staat geschreven dat uw vader met zijn werk moest stoppen en zich bij de taliban moest voegen (document 2a). Hoewel uw vader dit bevel niet heeft gevolgd, lieten de taliban het na om tijdig enige vergeldingsactie te ondernemen en werd uw vader pas na meer dan een maand aangesproken door de taliban. Dat de taliban niet persoonlijk naar uw huis zijn gekomen op zoek naar uw vader is weinig aannemelijk. De taliban wisten immers waar uw familie woonde aangezien zij tweemaal naar uw huis zijn gekomen na uw vertrek (CGVS, p. 19). Bovendien hadden de taliban zich in het verleden ook reeds rancuneus opgesteld tegenover overheidspersoneel. Zo verklaart u dat de taliban wilden dat mensen die voor de overheid werkten hun job verlieten. Indien deze personen niet luisterden, dan namen de taliban hen mee, waarna er nooit meer iets werd vernomen van deze personen (CGVS, p. 12-13). Ondanks deze uitgesproken vijandige houding van de taliban tegenover overheidspersoneel, bleef uw familie zulke behandelingen initieel opvallend genoeg bespaard.

Daarenboven zijn de handelingen van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend. U verklaart dat u de dag voor uw persoonlijk onderhoud contact hebt gehad met uw familie (CGVS, p. 6). Zij bevinden zich op heden nog steeds in uw familiale huis in uw dorp en zij stellen het goed (CGVS, p. 6-7). Ze gaan soms naar het huis van uw maternale oom uit angst voor de taliban (CGVS, p. 7). Uw maternale oom woont echter naast jullie (CGVS, p. 14). De taliban zouden na uw vertrek tweemaal uw huis hebben doorzocht op zoek naar u en uw vader waarbij ze telkens een dreigbrief achterlieten bij uw moeder (CGVS, p. 19). Uw familie heeft verder geen problemen ondervonden met de taliban (CGVS, p. 19). Nochtans vond uw vader de dreigingen van de taliban dermate ernstig dat u eveneens het land moest verlaten (CGVS, p. 14). Meer nog, uw vader wilde zelfs initieel dat heel uw gezin zou vluchten (CGVS, p. 14 en 17). Aangezien de taliban uw huis weten zijn, en uw familie daar nog steeds woont en het al bij al goed stelt, kan uit deze status quo voor uw familie worden afgeleid dat zij niet vervolgd worden de taliban. De passieve houding van de taliban staat haaks op het beeld dat u over hen schept en doet derhalve ernstig afbreuk in het geloof in uw problemen met de taliban.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara geeft hoogstens een indicatie over uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft de documenten en badges in verband met het beroep van uw vader en de door de taliban geschreven dreigbrieven dient opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Hieraan dient toegevoegd te worden dat, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, immers blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het door u voorgelegde certificaat in verband met een opleiding Nederlands toont enkel uw activiteiten in België aan en draagt niets bij aan uw vluchtrelaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in

geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn;

onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EU_AA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van

'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering

of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 18 januari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker maakt op 22 januari 2024 een aanvullende nota over teneinde de volgende documenten aan de Raad ter kennis te brengen:

- Steunbrief van mevrouw V. H.
- Referentiebrieven van mevrouw K. V. D. L.
- Tewerkstellingsattest
- Steunbrief van mevrouw M. M.
- Psychologisch rapport
- Steunbrief van mevrouw K. G.
- Deelcertificaten Nederlands
- Steunbrief van mevrouw N. V.
- Identiteitskaart van mevrouw I. S.
- Steunbrief van mevrouw I. S.
- Referentiebrieven van meneer M.
- Identiteitskaart van mevrouw V. G.
- Steunbrief van mevrouw V. G.
- Steunbrief van mevrouw C. S.
- Steunbrief van mevrouw H. C.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer teneinde een verklaring van zijn leerkracht bij Cursa ter kennis te brengen.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde tegenstrijdigheden. Hij meent dat het CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

4.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone

verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name dat hij zou worden gedood door de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoeker verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hij minderjarig is. Leeftijdsonderzoek heeft echter uitgewezen dat zijn leeftijd op 26,7 jaar moet worden geschat. Het enorme verschil tussen verzoekers beweerde en zijn werkelijke leeftijd ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;
- Het CGVS hecht geen geloof aan het voorgehouden profiel van verzoekers vader, namelijk politieagent bij de voormalige Afghaanse politie. Verzoeker kan *quasi* geen details verschaffen omtrent de job van zijn vader. Hij weet niet wanneer zijn vader voor de politie is beginnen werken, hoe hij daar is terechtgekomen, waarom hij voor de politie werkte, wanneer zijn vader de rang van kolonel heeft verkregen, in welk korps of bij welke eenheid zijn vader werkte, welke job zijn vader uitoefende voorafgaand aan zijn job bij de politie, wie zijn leidinggevende was, welke trainingen zijn vader gaf of wat hij exact deed. Verzoeker kan ook niets vertellen over bepaalde incidenten die er gebeurd zouden zijn. Van verzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij meer informatie kan geven over de loopbaan van zijn vader gezien zijn lange staat van dienst en gezien het feit dat het profiel van zijn vader aan de grondslag ligt van zijn vertrek uit Afghanistan;
- Het is opvallend dat de taliban verzoekers vader trachtten te dwingen om zich bij hen aan te sluiten, gezien de verschillen in ideologie tussen de taliban en een politieagent van de Afghaanse politie;
- Het CGVS bemerkt verschillende tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen met betrekking tot de dreigbrieven: zo verklaarde hij dat de taliban een eerste dreigbrief stuurden in de periode april/juni 2021 terwijl hij een dreigbrief voorlegt die dateert van 22 februari 2021. Verzoeker verklaarde voorts dat de taliban twee à tweeënhalve maand na de eerste dreigbrief nog een tweede dreigbrief stuurden, doch de voorgelegde dreigbrief dateert van 10 maart 2021;
- Het CGVS merkt op dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen die verzoeker aflegde bij DVZ en degenen die hij aflegde bij het CGVS. Verzoeker verklaarde bij DVZ dat hij de imam heeft aangesproken acht maanden voor zijn vertrek, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij dit twee maanden voor zijn vertrek deed. Verzoeker heeft bij DVZ ook niets gezegd over de dreigbrieven die hij heeft ontvangen, noch vertelde hij dat zijn vader politieagent was bij de Afghaanse politie. Hij verklaarde bij DVZ dat de taliban vier à vijf maanden eerder naar de moskee zijn gekomen en naar zijn vader hebben gevraagd. Bij het CGVS verklaart verzoeker daarentegen dat de taliban naar zijn huis zijn gekomen om daar de dreigbrieven aan zijn moeder af te geven. Tenslotte verklaarde verzoeker bij DVZ dat zijn vader anderhalf jaar voor zijn aankomst in België is overleden terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij zijn vader onderweg in Nimroz is kwijtgeraakt;
- Verzoeker kan bijzonder weinig informatie verschaffen over de eerste dreigbrief. Hij weet niet wanneer de taliban de dreigbrief hebben afgegeven en hij weet niet of zijn vader op zijn werk over de dreigbrief heeft gesproken;
- De CGVS acht het opmerkelijk dat de taliban geen onmiddellijk gevolg zouden hebben gegeven aan het feit dat verzoekers familie na de eerste dreigbrief geen actie heeft ondernomen. Ondanks de uitgesproken vijandige houding van de taliban ten aanzien van overheidspersoneel, zou verzoekers familie hiervan bespaard zijn gebleven;
- De handelingen van de taliban na verzoekers vertrek zijn weinig overtuigend. Zijn familie bevindt zich nog steeds in het ouderlijk huis en stellen het goed. De taliban zouden na verzoekers vertrek het huis tweemaal hebben doorzocht maar zijn familie heeft verder geen problemen ondervonden met de taliban.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan

verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zou lijden aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangaande de job van zijn vader als politieagent, betoogt verzoeker dat hij meer dan drie pagina's aan informatie heeft gegeven over het werk van zijn vader. Hij verduidelijkt dat hij geen namen van collega's kan geven omdat hij er zelf niet werkte. Hij heeft echter wel documenten voorgelegd die de functie van zijn vader bewijzen.

Door louter opnieuw te verwijzen naar de informatie die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verschaft, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Uit de stukken van het administratief dossier kan de Raad immers slechts samen met het CGVS vaststellen dat verzoeker zeer weinig informatie kan geven omtrent het werk van zijn vader als politieagent. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt op basis van zijn verklaringen terecht vastgesteld dat hij onaannemelijk onwetend is met betrekking tot het werk van zijn vader en de problemen met de taliban. Van verzoeker, die blijkens zijn verklaringen het land is ontvlucht omwille van het werk en de problemen van zijn vader met de taliban, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij hiervan beter op de hoogte zou zijn.

Verder betoogt verzoeker dat de taliban geïnteresseerd waren in het profiel van zijn vader omdat hij hen, gezien zijn opleiding, bijzonder zou kunnen bijstaan. Dit betekent volgens verzoeker nog niet dat de taliban hem zouden vertrouwen. Werven staat niet gelijk aan vertrouwen. Verzoeker slaagt er echter niet in de vaststellingen van de bestreden beslissing te ontcrachten. Hij herhaalt enkel hetgeen hij reeds bij het CGVS heeft verklaard, namelijk dat de taliban in zijn vader waren geïnteresseerd omdat hij trainingen gaf in de politieacademie. Hiermee komt hij niet tegemoet aan de terechte kritiek van de CGVS dat het erg ongeloofwaardig is dat de taliban iemand zouden willen rekruteren die voor de voormalige overheid werkte als politieagent.

Wat de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de timing van de gebeurtenissen betreft, betoogt verzoeker het volgende. Hij stelt dat de dreigbrieven dateren van vóór het incident dat zijn vader heeft meegemaakt. Volgens hem is een verschil van enkele maanden irrelevant voor de realiteit van de ingeroepen angst. Hij stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat hij niet zeker was van de datum. De CGVS mag zich dan ook niet op deze kleine tegenstrijdigheid beroepen.

De Raad wijst er in deze op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt. Daarenboven moet worden benadrukt dat het betoog van verzoeker geen afbreuk doet aan de geldigheid van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker erkent dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, doch is van oordeel dat dit niet mag meespelen bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hiermee wordt de motivering van de bestreden beslissing, die de Raad redelijk en zorgvuldig voorkomt, niet ontcracht.

Wat de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de dreigbrieven betreft, voert verzoeker aan dat de taliban door opeenvolgende dreigbrieven, en niet door direct en brutaal te reageren, hun beslissende positie tonen. Hij stelt dat het klimaat van angst en ongerustheid ervoor hebben gezorgd dat hij niet in staat was om gedetailleerde vragen te stellen over het precieze tijdstip waarop de dreigbrieven zijn afgegeven. Verzoeker benadrukt dat hij getraumatiseerd is en hiermee rekening moet worden gehouden.

De Raad concludeert dat verzoekers vermeende profiel geen afdoende verklaring biedt voor zijn onwetendheid en dat de invloed van zijn psychologische toestand op zijn verklaringen op geen enkele wijze wordt gestaafd. Verzoekers verweer omvat dan ook geen dienstige weerlegging van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Voorts stelt verzoeker dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd die zonder geldige reden worden afgewezen. In die zin bepaalt de bestreden beslissing als volgt:

“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara geeft hoogstens een indicatie over uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft de documenten en badges in verband met het beroep van uw vader en de door de taliban geschreven dreigbrieven dient opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Hieraan dient toegevoegd te worden dat, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, immers blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het door u voorgelegde certificaat in verband met een opleiding Nederlands toont enkel uw activiteiten in België aan en draagt niets bij aan uw vluchtrelaas.”

Verzoeker laat deze motieven verder ongemoeid. Hij kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de CGVS bepaalde documenten ten onrechte niet in ogenschouw zou hebben genomen. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Waar verzoeker benadrukt dat hij lijdt aan een ernstige depressie en angst, legt hij een psychologisch rapport van 11 december 2023 voor. Hierin attesteert verzoekers therapeut dat hij lijdt aan een gegeneraliseerde angststoornis. De Raad herhaalt dat zijn psychologische toestand geen afdoende verklaring biedt voor zijn onwetendheid met betrekking tot het belangrijkste vluchtmotief. Verzoeker maakte er tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding van dat zijn mentale gezondheidsproblemen hem op het moment van dit interview op enigerlei wijze parten zouden spelen. Hetzelfde geldt voor waar hem op het einde van het interview werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen heeft, waarbij hij zijn mentale gezondheidsproblemen niet vernoemt. Er wordt niet uiteengezet welke informatie verzoeker niet, onvolledig of verkeerdelijk heeft meegedeeld ten gevolge van zijn psychische toestand.

Verzoeker wijst nog op een aantal risicogroepen en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch hij laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij is verwesterd. Hij stelt dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten en in België aankwam op 19 oktober 2021. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als “afvallige”, “niet-gelovige” of “geen goede moslim” te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar “Westerse muziek” luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, Country of Origin Information Report van januari 2022 van EASO en OSAR waaruit blijkt dat “*Europeanisatie of verwestering*” in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gevisieerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar "*Westerse muziek*" luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als "*verwesterd*" gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als zesentwintigjarige reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven

(CGVS, p. 5-6.). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Bij zijn aanvullende nota van 22 januari 2024 voegt verzoeker verschillende steun- en referentiebrieven van collega's, een sociaal assistente en een opvoeder van Fedasil alsook een tewerkstellingsattest, een psychologisch rapport en een deelcertificaat Nederlands. Bij zijn aanvullende nota van 24 januari 2024 voegt verzoeker nog een verklaring van een leerkracht Nederlands. De Raad merkt op dat dit blijk geeft van verzoekers inzet, hetgeen lovenswaardig is, maar dat hieruit niet kan blijken dat er bij verzoeker sprake is van een werkelijke verwestering of afstand nemen van religieuze en sociale normen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij louter omwille van zijn kennis van het Nederlands of zijn job in België zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (*cf.* RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 18 januari 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kan opnieuw worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 18 januari 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN